

## הַלְבוֹת עֲבוֹדַת יוֹם הַכַּפּוּרִים פֶּרֶק ד

א. סֵדֶר כָּל הַמַּעֲשִׂים שֶׁבַּיּוֹם זֶה, כֶּךָ הוּא: בַּחֲצוֹת הַלֵּילָה, מִפִּיסִין לְתִרְוֹמַת הַדָּשָׁן; וּמִסְדְּרִין אֶת הַמַּעֲרֻכָּה וּמַדְשָׁנִין אֶת הַמִּזְבֵּחַ, כְּדֶרֶךְ שְׁעוֹשִׁין בְּכָל יוֹם עַל הַסֵּדֶר שֶׁבִּאֲרָנוּ עַד שִׁיגִיעוּ לְשַׁחֲיִטַת הַתָּמִיד.

ב. כְּשִׁיגִיעוּ לְשַׁחֲט אֶת הַתָּמִיד, פּוֹרְסִין סְדִין שְׁלִבוּץ בֵּין כּוֹהֵן גָּדוֹל וּבֵין הָעָם; וְלָמָּה שְׁלִבוּץ, כְּדֵי שִׁפִּיר שְׁעֲבוֹדַת הַיּוֹם בְּבִגְדֵי בּוּץ. וּפּוֹשֵׁט בְּגָדֵי חָל, וְטוֹבֵל, וְלוֹבֵשׁ בְּגָדֵי זָהָב, וּמְקַדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו. וְשׁוֹחֲט בַּתָּמִיד רֹב שָׁנִים, וּמַנִּיחַ אַחֵר לְגִמּוּר הַשְּׁחִיטָה; וּמְקַבֵּל הַדָּם, וְזוֹרְקוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ כְּמַצּוֹתוֹ.

ג. וְאַחֵר כֶּךָ נִכְנָס לַהִיכָל, וּמְקַטִּיר קֶטֶרֶת שְׁלִשְׁחָר, וּמִטֵּיב אֶת הַנְּרוֹת, וּמְקַטִּיר אֲבָרֵי הַתָּמִיד וְהַחֲבֹתִין וְהַנִּסְכִּים כְּכָל סֵדֶר הַתָּמִיד שְׁלֹכֵל יוֹם שֶׁבִּאֲרָנוּ. וְאַחֵר הַתָּמִיד, מְקַרֵּב הַפָּר וְשֹׁבֵעַת הַכֹּבָשִׁים שְׁלִמוֹסָף הַיּוֹם.

ד. וְאַחֵר כֶּךָ מְקַדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו, וּפּוֹשֵׁט בְּגָדֵי זָהָב, וְטוֹבֵל, וְלוֹבֵשׁ בְּגָדֵי לָבָן; וּמְקַדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו, וּבֹא לֹא אֶצֶל פָּרוֹ. וּפָרוֹ הָיָה עוֹמֵד בֵּין הָאוֹלָם וְלַמִּזְבֵּחַ, רֹאשׁוֹ לְדָרוֹם וּפָנָיו לַמַּעֲרָב; וְהַכּוֹהֵן עוֹמֵד בַּמִּזְרָח, וּפָנָיו לַמַּעֲרָב, וְסוֹמֵךְ שְׁתֵּי יָדָיו עַל רֹאשׁ הַפָּר, וּמְתוֹדֶה. וְכֶךָ הָיָה אוֹמֵר: אָנָּה ה' חֲטָאתִי עֲוִיתִי פָשַׁעְתִּי לִפְנֶיךָ, אֲנִי וּבֵיתִי; אָנָּה ה' כִּפֹּר נָא לַחֲטָאִים וְלַעֲוֹנוֹת וְלַפְּשָׁעִים, שְׁחַטָּאתִי וְשַׁעֲוִיתִי וְשִׁפְשַׁעְתִּי לִפְנֶיךָ, אֲנִי וּבֵיתִי: כִּפְתּוֹב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה עֲבָדְךָ "כִּי-בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם, לְטָהֵר אֶתְכֶם: מִכָּל, חֲטָאתֵיכֶם, לִפְנֵי ה', תִּטְהָרוּ" (ויקרא טז, ל).

ה. וְאַחֵר כֶּךָ מְגַרִּיל עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים, וְקוֹשֵׁר לְשׁוֹן שְׁלֹזְהוֹרִית בְּרֹאשׁ שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח, וּמַעֲמִידוֹ כְּנֶגֶד בֵּית שְׁלוּחוֹ, וְלִנְשָׁחֻט כְּנֶגֶד בֵּית שְׁחִיטָתוֹ. וּבֹא לֹא אֶצֶל פָּרוֹ שְׁנִיָּה; וְסוֹמֵךְ שְׁתֵּי יָדָיו עַל רֹאשׁוֹ, וּמְתוֹדֶה וְדוֹי שְׁנֵי. וְכֶךָ הוּא אוֹמֵר: אָנָּה ה' חֲטָאתִי עֲוִיתִי פָשַׁעְתִּי לִפְנֶיךָ, אֲנִי וּבֵיתִי וּבְנֵי אֲהֲרֹן עִם קְדוֹשֶׁיךָ; אָנָּה ה' כִּפֹּר נָא לַחֲטָאִים וְלַעֲוֹנוֹת וְלַפְּשָׁעִים, שְׁחַטָּאתִי וְשַׁעֲוִיתִי וְשִׁפְשַׁעְתִּי לִפְנֶיךָ, אֲנִי וּבֵיתִי וּבְנֵי אֲהֲרֹן עִם קְדוֹשֶׁיךָ: כִּפְתּוֹב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה עֲבָדְךָ "כִּי-בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם . . ." (ויקרא טז, ל).

ו. וְאַחֵר כֶּךָ שׁוֹחֲט אֶת הַפָּר, וּמְקַבֵּל אֶת דָּמוֹ, וְנוֹתְנוֹ לְמִי שֶׁהוּא מְנַדְּנָדוֹ שְׁלֵא יִקְרַשׁ, עַל הָרֶבֶד הָרְבִיעִי שֶׁלַּהִיכָל מִבְּחוּץ. וְנוֹטֵל אֶת הַמַּחְתָּה, וְחוֹתֶה בָּהּ אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ, מִן הַסִּמּוּךְ לַמַּעֲרָב, שֶׁנֶּאֱמָר "מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ, מִלִּפְנֵי ה'" (ויקרא טז, יב); וְיוֹרֵד, וּמַנִּיחָהּ עַל הָרֶבֶד שֶׁבַּעֲזָרָה. וּמוֹצִיאִין לוֹ אֶת הַכֶּף, וְכָלִי מִלֵּא קֶטֶרֶת דָּקָה מִן הַדָּקָה, וְחוֹפֵן מִמֶּנָּה מְלֹא חֲפָנָיו, לֹא מְחוֹקוֹת וְלֹא גְדוּשׁוֹת אֲלֹא טְפוּפוֹת הַגָּדוֹל לְפִי גְדֻלּוֹ, וְהַקְטֵן לְפִי קִטְנוֹ; וְנוֹתֵן לְתוֹךְ הַכֶּף.

ז. כִּבְר בִּאֲרָנוּ שֶׁהוֹלֵכָה בְּשִׁמְאָל, פּוֹסֶלֶת בְּדָם הַקִּדְּשִׁים וּבִשְׂאֵר הָעֲבוֹדוֹת; לְפִיכֶךָ הָיָה מִן הַדִּין שְׁיֹלֵיךְ הַמַּחְתָּה בְּשִׁמְאָלוֹ, וְכֶף הַקֶּטֶרֶת בִּימִינוֹ. אָבֵל מִפְּנֵי כִבְד הַמַּחְתָּה, וְעוֹד שֶׁהִיא חֲמָה אֵינּוּ יָכוֹל לְסַבְּלָהּ בְּשִׁמְאָלוֹ עַד הָאָרוֹן; לְפִיכֶךָ נוֹטֵל הַמַּחְתָּה בִּימִינוֹ, וְכֶף הַקֶּטֶרֶת בְּשִׁמְאָלוֹ. וּמַהֲלֵךְ בַּהִיכָל עַד שֶׁהוּא מַגִּיעַ לְקֹדֶשׁ הַקִּדְּשִׁים; מוֹצֵא הַפְּרֻכָּת פְּרוּפָה, נִכְנָס לְקֹדֶשׁ הַקִּדְּשִׁים עַד שֶׁהוּא מַגִּיעַ לְאֲרוֹן.

ח. הגיע לארון, נותן את המחטה בין שני הבדים; ובבית שני שלא היה ארון, היה מניחה על אבן השתיה. ואוחז שפת הפך בראשי אצבעותיו, או בשניו, ומערה הקטרת בגדלו לתוך חפניו, עד שמחזירה למלוא חפניו כשהיתה; וזו היא עבודה קשה שבמקדש.

ט. וצובר את הקטרת על גבי הגחלים בידו, לפניו במחטה, כדי שתהיה הקטרת קרובה לארון, רחוקה מפניו שלא יפוג; וממתין שם עד שיתמלא הבית עשן. ויוצא, והוא מהלך אחרנית מעט מעט, פניו לקדש ואחוריו להיכל, עד שיצא מן הפרכת.

י. ומתפלל שם בהיכל אחר שיצא, תפלה קצרה שלא להבעית את העם, שמא יאמרו מת בהיכל. וכך היה מתפלל: יהי רצון מלפניך ה' אלהינו שאם היתה שנה זו שחונה, תהיה גשומה; ולא יסור שבט, מבית יהודה; ולא יהיו עמך בית ישראל צריכין לפרנסה, ואל תכנס לפניך תפלת עובדי דרכים.

יא. בשעת הקטרת הקטרת בקדש הקדשים כל העם פורשים מן ההיכל בלבד, ואינן פורשים מבין האולם ולמזבח: שאין פורשים מבין האולם ולמזבח אלא בשעת הקטרה בהיכל בכל יום ובשעת מתן דמים בהיכל, כמו שבארנו בהלכות תמידין.

יב. ואחר כך נוטל דם הפר מזה שהוא מנדנדו, ונכנס בו לקדש הקדשים; ומזה ממנו שם שמונה הזיות, בין בדי הארון, ויוצא, ומניחו בהיכל על פן הזהב שהיה שם. ואחר כך יוצא מן ההיכל, ושוחט את השעיר, ומקבל דמו, ונכנס בו לקדש הקדשים; ומזה ממנו שם שמונה הזיות, בין בדי הארון, ויוצא, ומניחו על פן שני שבהיכל.

יג. ואחר כך נוטל דם הפר מעל הכן, ומזה ממנו על הפרכת כנגד הארון, שמונה הזיות; ומניח דם הפר, ונוטל דם השעיר, ומזה ממנו על הפרכת כנגד הארון, שמונה הזיות.

יד. ואחר כך מערה דם הפר לתוך דם השעיר, ומחזיר הכל למזרק שהיה בו דם הפר כדי שיתערבו יפה יפה; ועומד לפניו ממזבח הזהב, בין המזבח והמנורה, ומתחיל להזות מדם התערבת על קרנות מזבח הזהב, והוא מסבב והולך ומזה על הקרנות מבחוץ.

טו. ומתחיל מקרן מזרחית צפונית, לצפונית מערבית, למערבית דרומית, לדרומית מזרחית; ועל כלן הוא נותן מלמטן למעלן חוץ מן האחרונה שהיתה לפניו, שהוא נותן מלמעלן למטן כדי שלא יתלכלכו כליו. וחותה הגחלים והאפר שבמזבח הזהב הלך והלך, עד שמגלה זהבו, ומזה מדם התערבת על טהרו שלמזבח שבע פעמים, בצד הדרום במקום ששלמו מתנות קרנותיו; ויוצא, ושופך שירי הדם על יסוד מערכי שלמזבח החיצון.

טז. ואחר כך בא אצל שעיר המשתלח, וסומך שתי ידיו על ראשו; ומתודה. וכך הוא אומר: אָנָּה ה' חטאו ועויו ופשעו לפניך עמך, בית ישראל; אָנָּה ה' כפר נא לחטאים ולעוונות ולפשעים, שחטאו ושעויו ושפשעו לפניך עמך, בית ישראל: כפתוב בתורת משה עבדך "כי-ביום הזה . . ." (ויקרא טז, ל).

יז. ואחר כך משלח השעיר למדבר ; ומוציא אמורי פר ושעיר  
שהכניס דמן לפנים, ונותנן בכלי, ומשלח השאר לבית הדשן,  
לשרפה. ויוצא לעזרת נשים, וקורא שם אחר שיגיע שעיר  
למדבר.

יח. ואחר כך מקדש, ופושט בגדי לבן, וטובל, ולובש בגדי  
זהב, ומקדש ידיו ורגליו ; ועושה השעיר הנעשה בחוץ, שהוא  
מכלל קרבנות מוסף היום. ומקריב אילו ואיל העם, שנאמר  
”ויצא, ועשה את-עלתו ואת-עלת העם” (ויקרא טז, כד) ; ומקטיר  
האמורין שלפר ושעיר הנשרפין, ומקריב תמיד שלבין הערבים.

יט. ואחר כך מקדש, ופושט בגדי זהב, וטובל, ולובש בגדי  
לבן, ומקדש ; ונכנס לקדש הקדשים, ומוציא את הפך ואת  
המחתה. ואחר כך מקדש, ופושט בגדי לבן, וטובל, ולובש  
בגדי זהב, ומקדש ; ומקטיר קטרת שלבין הערבים, ומטיב את  
הנרות שלבין הערבים כשאר הימים.

כ. ואחר כך מקדש ידיו ורגליו, ופושט בגדי זהב, ולובש בגדי  
עצמו, ויוצא לביתו ; וכל העם מלוין אותו, עד ביתו. ויום טוב  
היה עושה, על שיצא בשלום מן הקדש.